

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/240/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813200047
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8813200047.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Mariany Muránskej vo veci žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, Trnavská cesta č. 82, Bratislava, zastúpeného MGA IURIS, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pri starej prachárni č. 10, proti žalovaným: 1/ C. E., nar. XX.XX.XXXX, D. M. č. XX/XX, E. n/P., 2/ D. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. č. XX/XXX, E., zastúpený: JUDr. Dušan Kmec, advokát vo Vranove Topľou, Ul. M. R. Štefánika č. 2465, 3/ C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. č. XX, zastúpeného JUDr. Zuzana Adamova - Tomková, AK Novikmec, Rázusova č. 125, Vranov n/Topľou, o zaplatenie 14.156,90 Eur s prísl., o odvolaní žalovaného v 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Vranov n/Topľou č.k. 3C 32/2013 152 z 30.06.2014, ako aj proti uzneseniu Okresného súdu Vranov n/Topľou č.k. 30C 32/2013- 167 z 08.08.2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo vzťahu k žalovanému v 3.rade.

Potvrďuje uznesenie.

Nepriznáva žalovanému v 3.rade oslobodenie od súdnych poplatkov.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom sud prvého stupňa zaviazal žalovaného v 1. rade a žalovaného v 3. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 14.156,90 Eur s prísl. Žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol. Určil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vychádzal zo zistenia, že bolo povinnosťou žalovaného v 1. rade zaplatiť zákonné poistenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nakoľko bol vlastníkom a prevádzateľom tohto motorového vozidla značky Seat Inca, EČV: VT 121 AE, ktoré spôsobilo dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla značky Škoda 120L, EČV: VVA 57-06, pričom zároveň boh poškodení J. E., I. E. a C. E.. Šetrením bolo zistené, že v čase dopravnej nehody nebolo na motorové vozidlo značky Seat Inca uzavreté poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a vzhľadom na túto skutočnosť žalobca Slovenská kancelária poisťovateľov podľa § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 38/2001 poskytla plnenie z poistného garančného fondu.

Žalovaný v 1. rade zodpovedá za škodu v zmysle § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ sa týka žalovaného v 3. rade, tento zodpovedá za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorú spôsobil tým, že porušil právnu povinnosť a spôsobil dopravnú nehodu. Tieto skutočnosti sú zrejmé zo spisu Okresného súdu Vranov n/Topľou sp. zn. 2T 129/2003, kde žalovaný v 3. rade bol uznaný za vinného zo spôsobenia dopravnej nehody a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, pričom vina žalovaného mala spočívať v použití vozidla nespôsobilého na prevádzku, čím došlo k rozporu s § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1994 Z.z., ako aj v polohe neskontrolovaného technického stavu tohto vozidla a účinnosti jeho bŕzd.

Námietku žalovaného v 3. rade, že súd je v občianskom súdnom konaní viazaný odsudzujúcim rozsudkom v tom smere, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal a nie však v otázke, či je príčinná súvislosť medzi trestným činom a škodou, súd považoval za neopodstatnenú. Porušením právnej povinnosti zo strany žalovaného v 3. rade došlo k dopravnej nehode a na základe toho, že žalovaný v 1. rade nemal vysporiadané poistenie vozidla, musel žalobca plniť poškodeným z dopravnej nehody a v tom je príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného v 3. rade, ako aj žalovaného v 1. rade na vzniku škody žalobcovi.

V prípade viacerých zodpovedných subjektov zodpovedajú tieto subjekty za škodu spoločne a nerozdielne, pričom tento princíp je možné uplatniť aj vo vzťahu k nárokom uplatňovaným žalobcom v tomto konaní, teda aj vo vzťahu k postihu (regresu), pretože predpokladom priznania týchto nárokov je zistenie zodpovedných osôb za vzniknutú škodu, tak ako to vyplýva z § 24 ods. 2 písm. b/, § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

Preto súd žalobe vyhovel vo vzťahu k žalovaným v 1. a 3. rade.

Pokiaľ ide o žalovaného v 2. rade, súd prvého stupňa mal za to, že tento nezodpovedá za škodu napriek tomu, že je podnikateľom v oblasti motorových vozidiel, pretože nevykonával opravu vozidla, ale mal len sprostredkovať jeho predaj.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný v 3. rade.

Poukázal na to, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal s jeho námietkami a okolnosťami svedčiacimi proti takémuto rozhodnutiu ako urobil súd prvého stupňa.

Je nesprávne tvrdenie súdu prvého stupňa, že žalovaný v 3. rade by mal zodpovedať za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z ustanovenia § 24 ods. 2 písm. b /zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že z garančného fondu poskytuje Kancelária poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia. Citované zákonné ustanovenie priamo určuje dôvod plnenia, ako aj zodpovednú osobu. Slovenská kancelária poisťovateľov môže si preto svoje nároky uplatniť iba voči tejto osobe, ktorá porušila povinnosť uzavrieť poistenie a má právo na náhradu toho, čo za takú osobu plnila.

V zmysle § 24 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona, plnenie z garančného fondu je viazané výlučne na plnenie z titulu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti. V zmysle tohto ustanovenia nie je možné plniť za inú osobu a následne aj právo na náhradu plnenia vzniká Kancelárii poisťovateľov v zmysle § 24 ods. 7 veta prvá zákona č. 381/2001 Z.z. iba voči tejto osobe. Tieto okolnosti vyplývajú aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 29/1979.

Pokiaľ súd prvého stupňa tvrdí, že Kancelária ma právo postihu aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, teda aj proti vodičovi, nepostupuje správne. Osobitne je potrebné skúmať zodpovednosť pre účely trestného konania a osobitne práve pre prípad zodpovednosti podľa § 24 ods. 7 veta prvá v spojení s § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 134/2009, ktoré však riešilo zodpovednosť vodiča za škodu práve kvôli tomu, že nemal pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti a teda na rozdiel od žalovaného v 3. rade sa nepresvedčil, či vozidlo poistené skutočne je. Pokiaľ ide o žalovaného v 3. rade, bolo preukázané, že žalovanému v 3. rade boli všetky doklady na vedenie vozidla, ako aj potvrdenie o zaplatení zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spoločne s vozidlom odovzdané a teda žiadnu túto povinnosť neporušil. Rovnako nie je povinnosťou vodiča pred každou jazdou skontrolovať účinnosť bŕzd, či technický stav vozidla. Splnenie týchto podmienok sa totiž preukazuje práve osvedčeniami podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z.z.

Súd prvého stupňa nezohľadnil ani námietku žalovaného v 3. rade, že pre účely súdneho konania nie je súd viazaný len tým, že škodca bol uznaný za vinného v trestnom konaní, ale je povinný zohľadniť aj osobitné znaky spáchania tohto trestného činu a to najmä vtedy, ak sú znaky skutkovej podstaty trestného činu podstatné pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní. Je potrebné prihliadať aj na okolnosti trestného konania a nie len na jeho výsledok s odkazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. ÚS 269/2011, z ktorého vyplýva, že rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými alebo podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu. Civilný súd je viazaný odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu v otázke, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal a nie však v otázke, či je príčinná súvislosť medzi trestným činom a škodou.

V prípade žalovaného v 3. rade bolo preto potrebné skúmať, či boli splnené všetky kumulatívne zodpovednostné podmienky, a to protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť. Príčinná súvislosť musí byť priama, neprerušená a bezprostredná.

Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 130/2010 vyplýva, že vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený a nestačí ak je iba sprostredkovaný. O vzťah príčinnej súvislosti ide teda iba vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Je zrejme, že príčinná súvislosť medzi údajným protiprávnym úkonom žalovaného v 3. rade a samotným vznikom škody žalobcu tu nie je, resp. nie je priama, ako to vyžaduje zákon. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu zamietol alebo rozsudok zrušil a vec vrátil sudu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 3. rade poukázal na to, že postihové právo žalobcu je osobitným druhom práva, ktoré zakladá žalobcovi ustanovenie § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Toto ustanovenie v spojení s § 24 ods. 2 stanovuje podmienky vzniku tohto práva, ako aj vecný a subjektívny rozsah, keď stanovuje na náhradu akých plnení má nárok, za akých podmienok a voči ktorým osobám.

Žalobca má nárok na postih voči každej osobe, ktorá zodpovedá za škodu v zmysle predpisov Občianskeho práva, teda aj voči osobe, ktorá za túto škodu zodpovedá podľa všeobecnej zodpovednosti za škodu. Je úplne bez významu, či vodič takéhoto vozidla zodpovedný za vzniknutú škodu zo všeobecnej zodpovednosti mal alebo nemal vedomosť o tom, že vozidlo nebolo poistené podľa zákona č. 381/2001 Z.z. Preto žalobca má právo na postih voči každému takémuto vodičovi vozidla, teda aj voči žalovanému v 3. rade.

Žalobca sa v tomto konaní totiž, voči žalovanému v 3. rade nedomáha náhrady škody, ale pravá postihu v zmysle § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Ostatní účastníci sa k odvolaniu žalovaného v 3. rade nevyjadrili.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1.2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalovaného v 3. rade nie je dôvodné.

So zreteľom na obsah odvolania žalovaného v 3. rade v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe vyhovie vo vzťahu k žalovanému v 3. rade, a preto ostatné výroky napadnutého rozsudku týkajúce sa ostatných žalovaných, ako aj výroku o trovách konania v odvolacom konaní preskúmané neboli a to so zreteľom na to, napriek spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti žalovaných v 1. a 3. rade nejde o nerozlučné spoločenstvo účastníkov na strane žalovaných, a preto odvolanie podané žalovaným v 3. rade má procesné účinky len vo vzťahu k nemu osobne a nie aj vo vzťahu k iným účastníkom tohto konania. Navyac pokiaľ ide o výrok o trovách konania, ide o výrok, ktorým sa iba upravuje vedenie konania a voči takémuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie (§ 206 ods. 2 veta prvá O.s.p., § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.).

Vo vzťahu k žalovanému v 3. rade súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne

rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia ma podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nie sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti.

Kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovedností (§ 24 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z.).

Kancelária má právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa ods. 2 písm. a/, b/, f/ a g/ na náhradu toho, čo za neho plnila. Kancelária má právo proti poisťovateľovi na náhradu toho čo plnila za poisteného podľa ods. 2 písm. c/. Kancelária je povinná požadovať od príslušnej Kancelárie poisťovateľov náhradu toho, čo plnila poškodenému podľa ods. 2 písm. c/ a podľa § 24a ods. 1 písm. a/ (§ 24 ods. 7 citovaného zákona).

V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že vo vzťahu k motorovému vozidlu značky Seat Inca. EČV: VT 121 AE, nebolo uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. a žalobca poskytol poškodeným z dopravnej nehody z 27.09.2003. Takýmto spôsobom žalobca plnil poškodeným z tejto dopravnej nehody sumu. ktorá je predmetom konania, t.j. 14.156,90 Eur.

Už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu v predmetnej veci bolo konštatované, že z ustanovenia § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. vyplýva, že žalobca má právo na náhradu vyplatených

súm voči zodpovednej osobe, avšak nie osobe zodpovednej za nezaplatenie poisťného, ale voči osobe zodpovednej za škodu, pričom takýchto zodpovedných osôb môže byť aj viac, tak ako sa to stalo v konečnom dôsledku aj v predmetnej veci. Kombinácia zodpovednosti danej zákonnými ustanoveniami vyplývajúcimi z Občianskeho zákonníka nie je vylúčená.

V danom prípade súd prvého stupňa správne uzavrel, že zodpovednosť žalovaného v 3. rade za vzniknutú škodu sa zakladá na ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko v čase predmetnej dopravnej nehody z 27.09.2003 bol vodičom predmetného motorového vozidla a za svoje konanie bol aj odsúdený v konaní Okresného súdu Vranov n/Topľou pod sp. zn. 2T 129/2003, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody.

Je potrebné konštatovať, že žalovaný v 3. rade porušil povinnosti vodiča v zmysle § 4 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách účinného v čase predmetnej dopravnej nehody, z ktorého vyplýva, že vodič je povinný použiť nájazdu len také vozidlo, ktoré vrátane nákladu spĺňa ustanovené podmienky a mať pri sebe doklady na vedenie a premávku vozidla predpísané týmto zákonom alebo osobitnými predpismi.

Bolo preukázané, že žalovaný v 3. rade nemal pri sebe platné doklady na vedenie a premávku vozidla predpísané osobitnými predpismi (zákon č. 381/2001 Z.z. v podobe platného dokladu potvrdzujúceho zaplatenie poisťného zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla) a navyše použil na jazdu vozidlo, ktoré nespĺňalo ustanovené podmienky, pretože došlo k zlyhaniu jeho bŕzd a táto okolnosť bola aj príčinou predmetnej dopravnej nehody. Povinnosť skontrolovať technický stav vozidla vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona a ide o súčasť povinností vodiča.

Preto nie je možné súhlasiť s odvolacou námietkou žalovaného v 3. rade uvedenou v odôvodnení jeho rozhodnutia, že nie je povinnosťou vodiča kontrolovať pred každou jazdou technický stav motorového vozidla, nakoľko táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona č. 315/1996 Z.z.

Zo zákona č. 116/1997 Z.z. účinného v čase predmetnej dopravnej nehody vyplýva (§ 9 ods. 3 citovaného zákona), že prevádzkové brzdenie musí umožňovať ovládanie pohybu vozidla a jeho spoľahlivé, rýchle a účinné zastavenie pri akejkoľvek rýchlosti, pri dovolenej celkovej hmotnosti a na všetkých svahoch (stúpanie, klesanie) prípustných na prevádzku vozidla, pričom vodič vozidla musí byť schopný pôsobiť na ovládač prevádzkovej brzdovej podľa kategória vozidla

a/ bez zmeny polohy trupu pri pripútaní trojbodovým bezpečnostným pásom.

b/ pri jednostopovom motorovom vozidle bez toho, aby musel odvracať pozornosť od jazdnej dráhy, alebo zložiť ruky z ovládacieho mechanizmu riadenia motorového vozidla.

V predmetnej veci bolo preukázané, že motorové vozidlo značky Seat Inca takýto účinný brzdový systém nemalo v tom slova zmysle, že brzdový systém na predmetnom motorovom vozidle nezodpovedal podmienkam stanoveným § 9 ods. 3 zákona č. 116/1997 Z.z., čo bolo aj príčinou predmetnej dopravnej nehody a odsúdenia, žalovaného v 3. rade v trestnom konaní.

V tejto súvislosti nie sú pochybnosti o zodpovednosti žalovaného v 3. rade za spôsobenú škodu iným osobám pri dopravnej nehode v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka na základe vyššie uvedeného porušenia právnej povinnosti uvedenej v § 4 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 315/1996 Z.z. v spojení s § 9 ods. 3 zákona č. 116/1997 Z.z. a nie sú pochybnosti ani o tom, že takéto porušenie právnych povinností zakladá aj zodpovednosť žalovaného v 3. rade ako vodiča zodpovedného za dopravnú nehodu a spôsobenú škodu vo vzťahu k žalobcovi v zmysle § 24 ods. 2 písm. b/, nakoľko ide o škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti.

Aj žalobca v 3. rade bol takouto osobou bez poistenia zodpovednosti a jeho zodpovednosť je vyvodená z vyššie uvedených právnych predpisov.

Zároveň je potrebné konštatovať, že je nepochybne daná aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného v 3. rade ako vodiča, ktorý zaviniel dopravnú nehodu porušením povinnosti vodiča v zmysle citovaných právnych predpisov a škodou vzniknutou poškodeným, ktorých odškodnil žalobca z garančného fondu, a preto sa musí aj na žalovaného v 3. rade aplikovať postihové právo uvedené v § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

V tomto smere teda nemožno súhlasiť s odvolacími námietkami uvedenými v odôvodnení odvolania žalovaného v 3. rade a rozhodnutie súdu prvého stupňa je z tohto pohľadu vecne správne vo vzťahu k žalovanému v 3. rade, pričom súd prvého stupňa správne vyvodil spoločnú a nerozdielnú zodpovednosť žalovaného v 3. rade so žalovaným v 1. rade ako prevádzateľom predmetného motorového vozidla.

Za týchto okolností je rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej vo vzťahu k žalovanému v 3. rade ako vecne správne, a preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozsudok v tejto časti týkajúcej sa žalovaného v 3. rade ako vecne správny potvrdil.

Uznesením č.k. 3C 32/2013-167 uložil súd prvého stupňa žalovanému v 3. rade povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 849,- Eur, pričom postupoval podľa položky č. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný v 3. rade a zároveň v tomto odvolaní požiadal aj o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Poukázal na to, že sú splnené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov a zároveň nejde o bezúspešne bránenie práva, keďže uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanému v 3. rade bol niekoľkokrát odvolacím súdom zrušený a vrátený na opätovné prejednanie. Z tohto dôvodu je potrebné mať za to, že sa jedná o prípad hodný osobitného zreteľa.

Zároveň predložil žalovaný v 3. rade aj doklad o svojich príjmoch a požiadal o zohľadnenie jeho rodinného stavu. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd priznal žalovanému v 3. rade oslobodenie od súdnych poplatkov a v závislosti od toho zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a poplatkovú povinnosť mu neukladal.

Ostatní účastníci sa k odvolaniu žalovaného v 3. rade nevyjadrili.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1.2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalovaného v 3. rade proti uzneseniu, ako aj jeho žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov nie sú dôvodné.

Na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú (§ 138 ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o vyrubenú výšku súdneho poplatku a postup súdu prvého stupňa, je potrebné konštatovať, že tento postupoval správne, nakoľko žalovaný v 3. rade podal proti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej odvolanie, v ktorom žiadal rozsudok zmeniť a žalobu voči nemu zamietnuť, alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a preto je subjektom poplatkovej povinnosti za podané odvolanie v zmysle položky č. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov Prílohy zákona č.

71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a ustálená výška súdneho poplatku na sumu 849,- Eur je správna.

Pokiaľ ide o možnosť priznania oslobodenia od súdnych poplatkov, je potrebné konštatovať, že vo vzťahu k žalovanému v 3. rade odvolací súd tieto dôvody nezistil, nakoľko z pripojeného potvrdenia o príjmoch žalovaného v 3. rade vyplýva, že tento v priebehu rokov 2013 a 2014 (8/2013 až 2/2014) dosahoval príjem od 108,54 Eur v mesiaci september 2013 až po sumu 2.647,32 Eur v mesiaci október 2013, pričom v mesiaci február 2014 to bol príjem 2.336,24 Eur.

V závislosti od toho je potrebné konštatovať, že z hľadiska sociálneho, týkajúceho sa osobných pomerov žalovaného v 3. rade, nemožno zistiť dôvod, pre ktorý by žalovanému v 3. rade malo byť priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, nakoľko deklarované príjmy sú dostatočne vysoké na to, aby žalovaný v 3. rade mohol tento poplatok zaplatiť. Navyiac, svoje rodinné pomery, na ktoré poukazuje taktiež v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa a žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, nijakým bližším spôsobom neodôvodnil.

Preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa v otázke poplatkovej povinnosti žalovaného v 3. rade vecne správne a ako také ho bolo potrebné potvrdiť a zároveň o žiadosti žalovaného v 3. rade o oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodnúť tak, že sa toto oslobodenie žalovanému v 3. rade nepriznáva, nakoľko nie sú splnené podmienky z hľadiska osobných pomerov žalovaného v 3. rade pre takéto priznanie.

Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd uznesenie o poplatkovej povinnosti žalovaného v 3. rade ako vecne správne potvrdil a oslobodenie od súdnych poplatkov žalovanému v 3. rade nepriznal.

V konečnom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.